

La reformulació dels mites

D'Europa a *La Bella i la Bèstia* i a *Edward Manstisores*

Meri
Facultat de Filosofia i Lletres
Departament de Filologia Espanyola
08193 Bellaterra (Barcelona) Spait

Núria Bueno Salvador

Tutora: Meri Torras

Grau d'Estudis d'Anglès i Català

Curs 2016 / 2017

Índex

Introducció.....	1
PRIMERA PART: EL MITE	
1. El concepte de mite.....	2-3
1.1. Mite i temàtica.....	3-4
1.2. Mite i narrativa, el concepte de trama.....	5
2. El mite d'Europa i les seves invariants.....	6-7
SEGONA PART: L'EVOLUCIÓ DEL MITE D'EUROPA.	
1. La reformulació del mite.....	8-10
2. L'aplicabilitat de les invariants del mite a <i>La Bella i la Bèstia</i> i a <i>Edward</i> <i>Manstisores</i>	10-16
Conclusions.....	16-17
Bibliografia.....	18-19
Annex 1.....	20-21
Annex 2.....	22-23

Introducció

Aquest treball consisteix a veure com en les dues pel·lícules que he triat es poden observar reminiscències del mite d'Europa, que al darrere d'aquests films podem identificar aspectes que reescriuen aquest intertext. D'entrada quan veiem la pel·lícula de Tim Burton *Edward Manstisores*, diverses escenes i alguns trets ens recorden al clàssic de Disney *La Bella i la Bèstia*, però a l'hora d'analitzar-les conjuntament es pot percebre que tenen alguna cosa en comú: ambdues deriven del mite d'Europa. L'objectiu general del treball es veure que els mites van patint transformacions, es van reformulant amb el pas del temps, a través de l'anàlisi concreta del corpus que he esmentat. Es tracta d'adonar-nos i de confirmar que darrere de pel·lícules que hem vist un munt de vegades (com són aquestes dues) hi ha amagada la reescriptura d'un relat previ, que els mites no es perden, sinó que d'una forma o una altre tornen a nosaltres reescrits, reformulats.

El treball està dividit en dues parts. La primera se centra en el mite, explico en què consisteix el concepte i per fer-ho em baso en els estudis d'Anna Trocchi i en les monografies de Carlos García Gual i Lluís Duch sobre el mite i la mitologia. A més, em refereixo al mite vist a través de la temàtica i la narrativa i és a partir d'aquest últim punt que arribem al concepte de trama, cosa que ens ajuda a descobrir les invariants del mite d'Europa, és a dir, aquelles característiques, aquells fets que no varien i que es van repetint i es donen a les dues obres triades per estudiar. Per tot això són útils els treballs de Cristina Naupert, Claudio Guillén, Elisabeth Frenzel, Raymond Trousson, Claude Bremond i Genara Pulido sobre temàtica i el de José María Pozuelo Yvancos sobre el discurs narratiu. La segona part, consisteix en l'anàlisi central del treball, examinar com s'apliquen les invariants del mite d'Europa a *La Bella i la Bèstia* i a *Edward Manstisores*. Els estudis de Jordi Balló i Xavier Pérez que tracten como molts arguments del cinema deriven de diversos mites són de gran ajuda per dur a terme el meu objectiu. Aquí es veurà com el mite es reescriu i a través de dues pel·lícules tan conegudes com ho són aquestes segueix viu.

PRIMERA PART: EL MITE

1. El concepte de mite

Primer de tot, cal dir que la definició de «mite» no és fixe, sinó que va canviant depenent de l'especialista i/o de l'escola que l'estudii; com assenyala Trocchi¹, el punt de vista no serà el mateix per un/a crític literari que per un/a antropòleg. A més, com diu Duch «la definició del mite [...] gairebé sempre s'ha trobat sotmesa a tota mena de confusions i exageracions»². Trocchi explica que una definició en sentit etno-religiós pot tenir com a referència l'etimologia grega del mot *mythos* que significa relat i en paraules de Trocchi «el relato en su acepción “fabulosa”». Continua dient que el terme *mythos* es refereix al coneixement d'una realitat que va més enllà de la raó, cosa contrària al mot *logos* que vol dir discurs racional. Pel que fa a una definició més general del mite, Trocchi cita a Mircea Eliade en el seu estudi:

el mito cuenta una historia sagrada; relata un acontecimiento que tuvo lugar en el tiempo primordial, el tiempo fabuloso de los orígenes. [...] Es, pues, siempre la narración de una «creación»: se narra cómo algo fue producido, cómo empezó a ser. [...] Los mitos cuentan no solo el origen del mundo, de los animales, de las plantas y del hombre, sino también de todos aquellos sucesos primordiales por los que el hombre ha llegado a ser lo que es hoy, es decir, mortal, sexuado, organizado en Sociedad.³

Per tant, tenim que el mite és una història sobre els orígens, és una narració sobre l'origen de les coses. Carlos García Gual també ens diu que el mite és això, la simple narració d'una història, però a més a més, que és una història que ve d'un temps molt llunyà i que es transmet de generació a generació, ja que són històries que tothom coneix, el que passaria avui en dia amb els contes populars. Duch afegeix que el mite fa la funció de model, el model de com ha de comportar-se l'ésser humà. Trocchi continua explicant que per al crític Pierre Brunel la supervivència dels mites es duu a terme gràcies a la literatura i les arts, cosa que s'oposa al que pensa Eliade, ja que per ell aquest mètode el que provoca és la degradació del mite. Des del meu punt de vista, estic d'acord amb

¹ Trocchi, Anna, “La tematología definición, historia y funciones”, a cura d'Armando Gnisi (Barcelona: Crítica, 2002).

² Duch, Lluís, *Mite i cultura* (Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1995), p. 41

³ Eliade, Mircea, *Aspects du mythe* (París: Gallimard, 1963) pp. 16-23

Brunel, perquè crec que és a través de la literatura i les arts que els mites sobreviuen, que no es queden en l'oblit. García Gual també ho diu en el seu estudi sobre la mitologia, hi ha reminiscències de diversos mites en els contes populars, aquest fet ajuda que no es perdin. Per acabar de parlar del mite, cal destacar la classificació que fa Philippe Sellier dels mites literaris: 1) els mites que surten de reelaborar narracions de la literatura grecolatina i de les Sagrades Escripures (Ulisses, Prometeu, Caïn i Abel, etc); 2) els mites sorgits directament de la literatura (Faust, Don Joan, etc); 3) els mites basats en personatges històrics (Joana d'Arc, Alexandre el Gran, etc); 4) els mites parabíblics (Golem, Lilith, etc); segons Brunel es pot afegir una cinquena categoria, la de les imatges-clau com per exemple el Progrés. Doncs un cop haver intentat donar una definició de que és el mite, ja que com he dit és impossible definir-lo exactament, anem a veure el mite a través de la tematologia.

1.1. Mite i tematologia

La tematologia és una branca de la literatura comparada que tracta de l'estudi comparatiu de temes i mites literaris. Anteriorment la tematologia es designava amb el terme alemany *Stoffgeschichte* que voldria dir història dels materials, però no em referiré a com es va produir el canvi, ja que no hi ha espai per fer-ho i l'objectiu del treball és un altre. La rellevància d'aquesta distinció és fa més relativa si tenim en compte que per especialistes de l'anomenada de Raymond Trousson ambdós conceptes pràcticament s'identifiquen: per a ell l'objectiu de la tematologia és veure l'evolució d'un tema literari, com ha anat variant a través del temps. Aleshores, es tractaria d'observar com els mites es van transformant al llarg de les diferents reescriptures. També, Claudio Guillén apunta una cosa semblant quan explica que la tematologia s'encarrega d'estudiar els diversos tractaments d'un tema, o bé, segueix el desenvolupament d'un mite, posant així ambdós conceptes en continuïtat. Llavors, no ens ha d'estranyar que el mite pugui ser estudiat per la tematologia, perquè el mite no és res més que la narració d'una història, per tant, aquesta història té un tema i pot tenir motius també. Com explica Naupert en el seu treball sobre la tematologia, els temes i motius poden funcionar com connectors intertextuals que «encontrarían una nueva razón de ser como elementos integrados en el proceso de formación de grandes cadenas de ecos, como fenómenos de la recepción literaria y como constituyentes de tradiciones que reconocemos como base de nuestra cultura literaria

occidental»⁴. A més a més, aquesta connexió intertextual no es produeix exclusivament entre textos literaris segons Naupert, sinó que també es pot donar entre textos literaris i textos no literaris (com veurem més endavant, la relació intertextuals entre un mite i dues pel·lícules), és a dir, la transformació que pateixen els mites amb el pas del temps no té lloc només entre diferents obres literàries, sinó també entre una obra literària i un quadre o una pel·lícula o qualsevol text cultural. Guillén, Frenzel i Bremond també fan referència en el seus respectius estudis al fet que hi ha elements que es van repetint en altres textos, però Guillén afegeix :

Hay temas que son largas duraciones, *longues durées*, que perduran transformándose a lo largo de muchos siglos; otros, más breves, como la fantasía ferroviaria que acabo de anotar, ya envejecida; y aun otros, *moyennes durées*, digamos también con Braudel, que dominan en cierto período histórico o se incorporan en determinado momento a nuestro acervo cultural, con posibilidades de permanencia.⁵

Cal destacar el treball de Pulido, en el qual explica que «en el caso de los mitos, que es el nuestro, el tema no ha existido como materia prima ya que siempre ha tenido una envoltura literaria, entonces, el tema desempeña la función de fuente»⁶, i continua dient que «cuando se eliminan las particularidades históricas y se resaltan los rasgos más netamente humanos es cuando un mito pervive»⁷, perquè són aquests trets els que ens anem trobant en diferents textos, els trets històrics canvien segons l'època, no són sempre els mateixos.

En resum, el mite s'estudia a través de la tematologia per veure com es transforma al llarg dels segles. Els elements temàtics com el tema i el motiu gràcies a la seva funció de connectors intertextuals fan possible que els mites sobrevisquin i conseqüentment arribin fins als nostres dies. Relacionat amb aquest fet, estan els «mitotemas» que desenvolupa Trousson en el seu estudi. Els «mitotemas» serien els trets significatius o com diu Pierre Brunel els grans moments en els quals s'estructura un text, són el que anomenaré invariants. Les invariants representen les característiques que es van donant en diferents textos d'èpoques diferents. Per tant, es tracta de veure com aquestes

⁴ Naupert, Cristina, *La tematología comparatista entre teoría y práctica: la novela de adulterio en la segunda mitad del siglo XIX* (Madrid: Arco/Libros, 2001), p. 61

⁵ Guillén, Claudio, *Entre lo uno y lo diverso: Introducción a la literatura comparada* (Barcelona: Crítica, 1985), p. 261

⁶ Pulido Tirado, Genara (ed.), *Tematología: Una introducción* (Jaén: Universidad de Jaén, 2006), p.89

⁷ *Ibid.*, p. 90

invariants, aquests grans moments es troben en diversos textos connectats intertextualment, cosa que és la finalitat d'aquest treball.

1.2 Mite i narrativa, el concepte de trama

Ja hem vist com el mite s'estudia des de la temàtica per observar com canvia amb el pas del temps, però a més, es pot estudiar a través de la narrativa i la teoria de la narració. El mite, com s'ha definit anteriorment, és la simple narració d'una història, per tant, aquesta història té un narrador, uns personatges, un temps, un espai, un argument i una trama. Tots aquests elements narratològics són importants, tanmateix, només ens fixarem en el concepte de trama, que és el que interessa en aquest estudi.

La trama és la distribució dels fets d'una obra tal i com apareixen en el text, Pozuelo afegeix que:

Una misma trama (por ejemplo, la historia de un asesinato y su posterior descubrimiento) puede ser objeto de discursos diferentes. La trama o historia tiene un orden lógico – causal – temporal que podríamos indicar así: móvil + preparación del asesinato + encuentro con la víctima + asesinato + descubrimiento del cadáver por la policía + investigación, etc.⁸

També, convé destacar que existeixen dos tipus de trames: 1) la trama única, on només hi ha una línia d'acció i pot ser lineal o no lineal; 2) la trama complexa, on hi ha dues o més línies d'acció i pot ser una trama d'estructura encadenada, d'estructura emmarcada o d'estructura alterna. En aquest cas, el mite d'Europa explicat per Ovidi té una trama única i lineal.

La trama està relacionada amb el que explicava en el punt anterior de les invariants i els connectors intertextuals, és més, la trama i les invariants es poden considerar que són el mateix, perquè són els fets d'un text que es repeteixen i trobem en altres textos. Si seguim l'exemple de Pozuelo de la història d'un assassinat, ens adonem que és la mateixa trama que es dona en la majoria de novel·les de detectius i tota aquesta distribució ordenada que ha anat seguint Pozuelo són les invariants, els grans moments de Brunel que es van donant en textos similars.

⁸ Pozuelo e Yvancos, José M., *Teoría del lenguaje literario* (Madrid: Cátedra, 2009), p. 228

Doncs bé, un cop haver explicat que és el mite i com es analitzat a través de la temàtica i la narrativa, em centraré en el mite d'Europa, per diferenciar-ne, d'entrada, quines són les seves invariants.

2. El mite d'Europa i les seves invariants

La narració del mite comença amb una ordre de Júpiter al seu fill Mercuri, que baixi a la terra, concretament a Fenícia, i que porti el ramat del rei a la platja. Mercuri així ho fa, el porta a la platja on és la filla del rei, Europa, amb altres donzelles de la ciutat. Llavors, Júpiter es transforma en un toro blanc i es barreja entre el ramat. Europa es queda meravellada per la seva bellesa i al veure que no té intencions d'atacar-la (tot i que al principi s'espanta una mica), poca estona després, se li acostava i li posa flors a la boca, ja que el toro es va mostrant dòcil per tal que la noia no tingui por d'ell. Aleshores, en un moment que el toro està ajagut, Europa hi puja al damunt i de sobte el toro s'aixeca i se l'emporta mar endins fins arribar a Creta. Europa en veure que es raptada li torna la por. Un cop arriben a Creta Júpiter es dona a conèixer. Més tard, en el llibre IX de les *Metamorfosis* se'ns revela que van tenir tres fills: Èac, Radamant i Minos.

Aquesta història té episodis que podem trobar en altres textos, com podem veure a la segona part del treball a partir de les pel·lícules *La Bella i la Bèstia* i *Edward Manstisores*. En aquests films -com en el mite- hi ha la relació entre una noia bella i una bèstia, tal i com diuen Balló i Pérez l'amor d'aquestes trames és un amor redemptor, cosa que fa possible una relació «que semblava físicament impossible»⁹. Per tot això, les invariants que al meu entendre es poden extreure del mite són les següents:

1. La divisió de la realitat en dos mons.¹⁰
2. La Bèstia.
3. La noia bella.
4. L'espant inicial en veure la Bèstia.
5. El rapte / la pèrdua de la vida anterior.
6. El descobriment per part de la noia que la Bèstia és en realitat un home.
7. L'enamorament final de la Bella vers la Bèstia.

⁹ Balló, Jordi i Xavier Pérez, *La llavor immortal: Els arguments universals en el cinema* (Barcelona: Anagrama, 2015), p. 141

¹⁰ Aquesta invariant està extreta d'una idea de Balló i Pérez dins Balló, Jordi i Xavier Pérez, *La llavor immortal: Els arguments universals en el cinema* (Barcelona: Anagrama, 2015), p. 151

Cal destacar, que la cinquena i la sisena invariant només es donen al film de Disney, com veurem seguidament en la segona part d'aquest estudi. També, a mesura que avancem en l'anàlisi de les pel·lícules, es podrà observar que dins *La Bella i la Bèstia* hi ha algunes invariants, alguns episodis, que els podem trobar al film de Tim Burton, però aquests no estan en el mite.

A continuació, veurem com el mite d'Europa s'ha anat reescrivint, de quina manera (i basant-se en la seva història) han sorgit les múltiples versions que avui en dia conviuen. Un ventall de relats que, si no hi reflexionem, en un primer moment no els posaríem en relació amb el mite. Així mateix, en el següent apartat analitzaré els dos llargmetratges triats per observar i confirmar que són reformulacions del mite d'Europa, i per tant, corroborar i verificar l'objectiu, la hipòtesi de partida.

SEGONA PART: LA REFORMULACIÓ DEL MITE D'EUROPA

1. La reescriptura del mite

Al llarg de la història del cinema hem vist en moltes ocasions, com diuen Jordi Balló i Xavier Pérez, una relació sentimental, amorosa, que en un principi semblava totalment impossible entre una Bella i una Bèstia. Aquestes trames es basen «en els contes primitius agrupats en l'anomenat cicle de l'*animal-nuvi*»¹¹. Aquests contes provenen de diferents mites o tradicions, és el que diu García Gual, que en molts contes populars es perceben reminiscències del mites diversos. Com la nostra cultura és l'occidental, el relat que ens queda més proper i el qual ens ve al cap quan pensem en una relació entre una Bella i una Bèstia és el rapte d'Europa. Per tant, aquestes trames d'amor es veuen com una reformulació del mite d'Europa. En relació amb això últim, m'agradaria recordar les paraules de Pierre Brunel que deia que és gràcies a la literatura i les arts que un mite continuï viu, perquè a partir de les reformulacions podem seguir gaudint del mites. S'ha de dir, que abans del cinema, aquesta trama es va desenvolupar en els contes de fades. Com expliquen Balló i Pérez, en aquests contes era molt usual que tractessin del segrest d'una noia molt bonica per part d'una bèstia, la qual tornava a la seva forma original, és a dir, un príncep, gràcies a un petó d'amor. Aquí entren en joc les falses aparences, la Bèstia no és un monstre, sinó que en realitat és un home. Aquest recurs, ja el veiem en el mite d'Europa, el toro que segresta a Europa no és una altra persona que Júpiter. També, existeixen altres versions en les quals les Bèsties no són prínceps, no són homes transformats i les noies boniques són «incapaces d'entendre la bellesa profunda dels seus deformes admiradors»¹². Encara més, el cas contrari pot tenir lloc, les noies boniques aprecien la bellesa interior de les Bèsties i s'enamoren d'elles, no obstant això, no es produeix cap final feliç. Pel que fa al cinema, és en el gènere fantàstic on trobem aquestes trames i és on la figura de la Bella anirà canviant paulatinament. Segons paraules de Balló i Pérez:

És en aquest gènere on Belles i Bèsties deambulen amb la més tranquil·la versemblança. Però la Bella modificarà a poc a poc la seva actitud: del primer enfrontament amb la Bèstia (al *Nosferatu* de Murnau), passarà per tot un període de pietat i progressiva comprensió (en un cicle que va de *King Kong* als títols més

¹¹ Balló, Jordi i Xavier Pérez, *La llavor immortal: Els arguments universals en el cinema* (Barcelona: Anagrama, 2015), p. 141

¹² *Ibid.*, p. 144

romàntics de Terence Fisher) per constituir-se, amb el temps, en figura aliada de la Bèstia. Aquest canvi pren una evidència extrema a partir del *Dràcula* de John Badham, i s'imposa com a norma obligada en guions posteriors com els de *Dràcula* de Coppola, o *Edward Manstisores* de Tim Burton: els designis del conte s'han acomplert finalment, i la nostra societat presumptament *bella* ha après a enamorar-se de l'*alteritat* exemplificada en la bèstia.¹³

Fins aquí, hem vist sumàriament com s'ha anat reescrivint el mite amb el pas del temps. Per tal d'entrar més a fons en aquesta reescriptura, he escollit d'entre les pel·lícules citades per Balló i Pérez *La Bella i la Bèstia* i *Edward Manstisores*. En aquesta segona part del treball, el propòsit és examinar i confirmar que aquests dos films són una reformulació del mite d'Europa, cosa que fa referència al que diu Naupert. La trama, les invariants del mite funcionen com connectors intertextuals formant grans cadenes d'ecos i que aquesta connexió intertextual pot tenir lloc entre qualsevol text cultural, com ara una narració i dos pel·lícules. En el film de Disney, trobem aquell joc de les falses aparences mencionat anteriorment en dues persones: la Bèstia i Gaston. La Bèstia és en realitat un príncep, però aquest, a diferència dels altres casos explicats, no és una bona persona, sinó que ho arriba a ser gràcies a un procés d'expiació, tal i com expliquen en el seu estudi Balló i Pérez. En canvi, Gaston és un noi considerat atractiu, tanmateix, només ho és per fora, perquè per dintre, en el seu interior, ell és l'autèntica bèstia de la pel·lícula. En el film de Tim Burton, podem observar aquella versió on la Bèstia és una bèstia (o en aquest cas potser escauria anomenar-lo monstre), la noia bonica veu la seva bellesa interior i s'enamora, però no poden estar junts. Edward és un ésser creat per un inventor, però està inacabat (té tisores per mans) i això fa que tingui un aspecte una mica monstruós, no obstant això, és un ésser inofensiu, innocent i bo. Conseqüentment, la noia bonica de la història, Kim, s'acaba enamorant d'ell, tanmateix, a causa de certs fets no podran tenir un final feliç¹⁴. Cal destacar que en aquesta pel·lícula també hi ha un joc de falses aparences en el personatge de Jim, aquest -com Gaston- llueix una bellesa només física.

A més, aquestes pel·lícules incorporen una variant del mite original, es poden considerar «una paràbola sobre la soledat i el rebuig d'una comunitat cap als éssers diferents»¹⁵. Des d'aquest punt de vista, es podria dir que els films reformulen el mite per

¹³ Balló, Jordi i Xavier Pérez, *La llavor immortal: Els arguments universals en el cinema* (Barcelona: Anagrama, 2015), p. 145

¹⁴ Kim fingeix que Edward ha mort, perquè d'aquesta manera els veïns el deixin viure en pau. Per més informació consulteu l'annex 2.

¹⁵ *Ibid.*, p. 151

convertir-se en històries morals que ens ensenyen a respectar allò que és diferent, a no deixar-nos emportar per la primera impressió. També, s'ha de dir que tot depèn en certa manera del context històric i social de recepció. En paraules de Balló i Pérez: «En els temps de la sida i de les xenofòbies, el millor cinema d'espectacle americà converteix el mite de la Bella i la Bèstia en al·legoria sobre la solidaritat i el respecte a la diferència»¹⁶. Per tant, segons el moment que es visqui, el mite d'Europa es pot recuperar i tornar a reescriure per donar-li un sentit o un altre, però sempre conservant la base del mite: una Bella que s'enamora d'una Bèstia que no és tan bèstia, que només ho aparenta ser.

2. L'aplicabilitat de les invariants del mite a *La Bella i la Bèstia* i a *Edward Manstisores*

Havent explicat com el mite d'Europa es va reformulant al llarg del temps, és hora d'anar a l'objectiu principal d'aquest estudi, que no és un altre que el d'afirmar que *La Bella i la Bèstia* i *Edward Manstisores* són reescriptures d'aquest mite. A l'apartat anterior ja he fet menció de com dins de les pel·lícules trobem la base del mite, tot i que amb alguns canvis, però ara, és el moment d'analitzar-les amb precisió per mitjà de les invariants extretes del mite a la primera part del treball. En aquesta anàlisi, doncs, es tracta d'observar com aquestes invariants també es donen en els dos films, per fer-ho seguiré el llistat formulat més amunt per determinar de quina manera apareixien i quins canvis o matisos presenten en relació amb el mite d'origen.

La divisió de la realitat en dos mons

Dins del mite narrat per Ovidi, coneixem l'existència de dos mons: el cel on viuen els déus, per tant, on viu Júpiter i la terra on viuen els humans. Júpiter s'enamora de la humana Europa, filla del rei Agènor, per aquest motiu prepara un pla, en el qual fa participar el seu fill Mercuri, i baixa a la terra. A *La Bella i la Bèstia* tenim el poble on viu la Bella, un poble tranquil on mai passa res, aïllat de qualsevol cosa que pugui considerar-se màgica, i després, hi ha el castell encantat on habita la Bèstia amb els seus servents que han estat convertits en mobles i utensilis. A *Edward Manstisores* també hi ha aquesta divisió en dos mons diferents: el barri colorit on resideix la família de Kim i la mansió tenebrosa on viu Edward.

¹⁶ *Ibid.* p. 152

La Bèstia

En el mite, tenim que Júpiter baixa a la Terra i es transforma en un toro blanc amb el motiu d'acostar-se a Europa. Al principi de la pel·lícula de Disney, ja obtenim una primera imatge de com és la Bèstia quan s'explica que és fruit d'un malefici a causa del seu egoisme i la seva falta de compassió. Aquesta Bèstia està formada de diversos animals: ullals de senglar, cos d'os, potes i cua de llop, cabellera de lleó, etc., tot i que els ulls continuen sent humans¹⁷. A *Edward Manstisores* també tenim la primera aparició del monstre (en aquest cas és més apropiat dir monstre que bèstia, ja que no te cap aparença d'animal) al principi del film. Al començament, veiem una àvia que relata una història a la seva neta i ja ens fa una descripció de com és Edward i a més, podem veure un tros del seu perfil. Després, ja dins la història se'ns presenta i tenim una visió completa d'Edward quan Peg, una venedora de productes cosmètics, entra a la mansió on viu. Edward és un ésser creat per un inventor, però aquest va morir abans d'acabar-lo i per aquest fet té tisesores per mans, a més, té un aspecte força fantasmagòric, ja que és molt pàl·lid, amb tot de cicatrius a la cara. Cal destacar, que sempre se'ns presenta a la Bèstia al principi de les històries i un cop tenim una descripció o una imatge d'ella és quan la Bella entra en escena.

La noia bella

Un cop se'ns descriu físicament el toro, se'ns parla d'Europa, la noia bella de la qual s'enamora Júpiter. A la pel·lícula de Disney aquesta noia no és una altra que la noia protagonista, que el seu propi nom, Bella, i el títol del llargmetratge, *La Bella i la Bèstia*, ja ens indica. Bella és una noia molt bonica, però que el poble considera rara pel fet d'estar sempre llegint. Al film de Tim Burton, la noia bella en aquest cas és Kim (la filla de Peg). Kim a diferència d'Europa i de Bella ja té parella, en Jim, però l'acabarà deixant quan comença a sentir alguna cosa per Edward i perquè el seu comportament és insuportable. És el que comentava en l'anterior apartat, Jim que té l'aparença d'un noi, per dins és el veritable monstre de la història.

¹⁷ Varona, Rosa, *¿Qué animal es Bestia de “La Bella y la Bestia”?* [en línia], http://cribeo.lavanguardia.com/ocio_y_cultura/2399/que-animal-es-bestia-de-la-bella-y-la-bestia [Consulta: 26 d'abril de 2017]

L'espant inicial en veure la Bèstia

Malgrat que Europa queda admirada per l'aspecte del toro i pel fet que no tingui una actitud amenaçadora vers ella, al començament Europa té por d'acostar-s'hi. No és un espant pròpiament dit, però s'inquieta davant la seva presència. A *La Bella i la Bèstia*, aquest fet es produeix quan Bella va a buscar el seu pare, que ha estat empresonat per la Bèstia i decideix canviar-se per ell. Aleshores, la Bèstia li diu que s'haurà de quedar per sempre al castell i ella li demana que s'acosti a la llum perquè el vol veure, la Bèstia s'acosta i Bella queda aterrida en veure la seva aparença, de saber que haurà de conviure amb ella. Aquí hi ha una petita diferència amb el mite. Europa s'espanta perquè és un toro molt gran i té por que l'ataqui, en canvi, Bella s'espanta perquè és una bèstia gran i lletja i li fa por el seu aspecte. Poc a poc, a mesura que passa el temps i la Bèstia va canviant i es torna més amable, Bella està més propera a ella i se li desperten sentiments vers ella, tal i com passa en el mite. Europa veient que el toro es mostra dòcil i inofensiu se li acosta, i fins i tot puja a la seva esquena. A *Edward Manstisores* això passa quan Kim arriba de nit a casa d'un viatge, va cap a la seva habitació i mentre s'està mirant al mirall veu a Edward estirat al seu llit. Al veure que aquest té tisores a les mans s'espanta i surt corrents cridant per tota la casa. Tal i com li passa a Bella i a Europa, al cap del temps quan va descobrint poc a poc la bondat d'Edward, es va trobant més còmoda amb ell i va sentint afecte per ell.

El rapte / la pèrdua de la vida anterior

En l'instant que Europa s'asseu damunt l'esquena del toro, aquest se l'emporta mar enllà, mentre ella es gira per veure per última vegada el que està deixant enrere. En el film de Disney, és cert que no es produeix un rapte en realitat, perquè la Bèstia no s'emporta la noia en contra de la seva voluntat com passa amb Europa. Tanmateix, el fet de canviar-se pel seu pare fa que Bella perdi la seva llibertat i que hagi de dir adéu als seus somnis de viatjar pel món com ella volia. Ara és presonera al castell de la Bèstia, lluny del seu pare i del seu poble. Per tant, no és ben bé un rapte, sinó la pèrdua de la llibertat, però Bella com Europa perd la seva vida anterior, per aquest fet es pot considerar una invariant. Contràriament a *La Bella i la Bèstia*, en la pel·lícula de Burton no té lloc aquest episodi. En cap moment Kim es raptada per Edward, ni és presonera a la mansió ni res per l'estil.

El descobriment per part de la noia que la Bèstia és en realitat un home

El toro s'emporta Europa fins a Creta, un cop allà torna a la seva forma original, tal i com relata Ovidi al començament del tercer llibre de les *Metamorfosis*. A *La Bella i la Bèstia* aquest descobriment es produeix cap al final quan Bella trenca el malefici, llavors, la Bèstia torna a ser un home, el príncep que era abans en aspecte, perquè ara és una millor persona del que ho era quan va ser encantat. Un altre cop, no es desenvolupa aquest fet a *Edward Manstisores*. Edward no es transforma en cap home, ja que és un ésser artificial, és un ésser creat per una altra persona.

L' enamorament final de la Bella vers la Bèstia

En el mite no es relata explícitament que Europa s'hagi enamorat de Júpiter. No obstant això, es pot intuir, ja que si Europa es va quedar meravellada per la bellesa del toro, és lògic que un cop Júpiter es dona a conèixer Europa s'enamori. A més, tal i com sabem més endavant, Júpiter i Europa van tenir tres fills. A *La Bella i la Bèstia*, Bella confessa que està enamorada quan la Bèstia perd la consciència (o mor, no queda del tot clar) per culpa de la ferida feta per Gaston, plora dient que no la deixi perquè l'estima. Gràcies a aquest fet trenca el malefici, ja que just en pronunciar les paraules cau l'últim pètal de la rosa màgica. Pel que fa a la història d'Edward, un cop mort Jim Edward li diu adéu a Kim, perquè sent com el poble ve cap a ell. Llavors, Kim li declara el seu amor per ell, el besa i se'n va.

Tot i que dues de les invariants provinents del mite no tenen lloc a *Edward Manstisores*, podem corroborar que les dues pel·lícules són una reformulació del mite d'Europa. És cert que en el film de Tim Burton no es produeix ni el rapte o la pèrdua de la vida anterior ni el descobriment que el monstre és un home en realitat. No obstant això, la base del mite és dins la història, perquè se'ns presenta el monstre; a continuació, entra en escena la noia, que és molt bonica i fascina a Edward; després, la noia s'espanta de la seva aparença, però al veure com és d'inofensiu comença a sentir-se atreta per ell. No és una reescriptura cent per cent exacta, però no ho ha de ser forçosament per veure que el mite hi és. És el que explicava a l'apartat anterior, partint de la trama del mite el que es fa és canviar aquesta trama i crear una versió diferent, però com he dit sense perdre la base que és la d'una noia que s'enamora d'una Bèstia que en el fons resulta no ser-ho. *La Bella i la Bèstia* comparteix totes les invariants amb el mite d'Europa, queda clar, doncs, que és

una reformulació. La trama és pràcticament idèntica, només varia en alguns detalls i en el fet que és transportada al món del conte de fades. Per tant, la hipòtesi queda confirmada. Tant la pel·lícula de Disney com el film de Tim Burton, es poden considerar definitivament reescriptures del mite d'Europa.

M'agradaria destacar, que *Edward Manstisores* sembla ser una versió gòtica¹⁸ de *La Bella i la Bèstia* encara que no té la intenció de ser-ho, Balló i Pérez ens expliquen aquesta idea en el seu estudi:

La pel·lícula no pretén mai ser una adaptació de *La Bella i la Bèstia*, però el motiu hi emergeix amb potència, i s'acompanya d'algunes de les claus estructurals del conte. Entre aquestes, i de manera fonamental, la divisió de la realitat en dos mons: el de la societat prosaica on viu la família de la Bella i el palau encantat, on viu la Bèstia –un ésser artificial-, que ha estat sotmesa, com en el conte, a una maledicció inicial: el seu inventor (Vincent Price) va morir sense acabar-lo, deixant-li en lloc de les mans unes tisores¹⁹.

També, Burton inclou el seu llargmetratge al món del conte de fades. Al posar l'escena de l'àvia que explica una història a la seva neta tan al principi com al final, fa que tota la pel·lícula tingui l'aparença d'un conte tal i com ho és el film de Disney. És més, de *La Bella i la Bèstia* es poden extreure unes altres quatre invariants que juntament amb les quatre primeres i l'última provinents del mite són dins *Edward Manstisores*, cosa que ajuda a reafirmar la meva hipòtesi. Aquestes invariants són les següents: la maledicció; l'antagonista, el noi enamorat de la Bella, que s'interposa entre l'amor de la noia i la Bèstia; el poble contra la Bèstia i la lluita final entre l'antagonista i la Bèstia que acaba amb la mort del primer. Aquí, faré el mateix que abans, aniré examinant invariant per invariant.

La maledicció

Al principi del film de Disney quan se'ns presenta la Bèstia, veiem que s'hi ha convertit per culpa d'un encanteri que una fetillera li llança com a càstig pel seu egoisme. Llavors, s'haurà de quedar amb aquest aspecte fins que sigui capaç d'estimar a algú i sigui

¹⁸ Parlo de versió gòtica per l'aparença d'Edward, un ésser pàl·lid, vestit de negre que recorda als personatges de les novel·les gòtiques que van començar a sorgir al Romanticisme. La mansió on viu també sembla ser sortida d'aquesta estètica. Si se segueix la filmografia de Tim Burton, es pot apreciar que la majoria dels seus films s'inspiren en aquest estil a més de l'expressionisme alemany.

¹⁹ Balló, Jordi i Xavier Pérez, *La llavor immortal: Els arguments universals en el cinema* (Barcelona: Anagrama, 2015), pp. 151-152

correspost i tot això abans que caigui l'últim pètal de la rosa màgica que li volia donar la dona a canvi d'aixopluc. Les mans d'Edward, és a dir, les tisores que té per mans també es poden considerar una mena de maledicció com expliquen Balló i Pérez, perquè hi ha moltes coses que no pot fer per aquest fet, ja que sense voler (com li passa molt sovint) es fa talls i fereix als altres.

L'antagonista, el noi enamorat de la Bella, que s'interposa entre l'amor de la noia i la Bèstia

A *La Bella i la Bèstia* tenim a Gaston i a *Edward Manstisores* està Jim. Gaston vol que Bella sigui la seva esposa a tota costa, prepara tot de plans per aconseguir-ho, com voler internar el seu pare en un manicomi i dir-li que el traurà d'allà si es casa amb ell. A més a més, Gaston és qui posa al poble en contra de la Bèstia i decideix matar-la quan nota que Bella sembla sentir alguna cosa per ella. Jim és la parella de Kim, quan veu que Kim comença a sentir-se atreta per Edward també farà tot el possible per acabar amb ell.

El poble contra la Bèstia

En les dues pel·lícules són els antagonistes els qui posen el poble en contra de la Bèstia. Quan tot el poble arriba per emportar-se el pare de Bella a un manicomi, ella els ensenya a la Bèstia mitjançant el mirall màgic. Tothom s'horroritza, però Bella els diu que és una bona persona. Aleshores, com he dit, Gaston al percebre que Bella sembla estar enamorada de la Bèstia posa al poble en contra d'ella. Gaston els hi diu que és un monstre salvatge que els atacarà i que raptarà els seus fills i fa que l'acompanyin a atacar el castell, però els demana que li deixin l'oportunitat de matar la Bèstia a ell. Jim per la seva banda, l'ataca, es baralla amb ell i Edward per defensar-se li fa un tall al braç. Jim reacciona com si el culpable fos Edward i el poble acaba de posicionar-se en contra d'ell (a causa de l'accident a casa de Jim i d'haver passat una nit a la presó, els veïns ja es trobaven força incòmodes amb ell). Llavors, el poble al no creure que la policia hagi solucionat el problema se'n van cap a la mansió per buscar-lo.

La lluita final entre l'antagonista i la Bèstia que acaba amb la mort del primer

Al final de *La Bella i la Bèstia* veiem la lluita final entre Gaston i la Bèstia. En un primer moment la Bèstia no es defensa, ja que està abatuda per la marxa de Bella, però quan Bella arriba al castell per intentar aturar a Gaston de la seva empresa, llavors, la Bèstia

s'anima i ataca a Gaston. Quan està a punt de tirar-lo per un precipici s'apiada d'ell i el deixa a terra. Aleshores, la Bèstia va a reunir-se amb Bella quan de sobte Gaston li clava un ganivet ferint-lo greument, Gaston cau immediatament i mor. A la part final d'*Edward Manstisores*, Jim va a la mansió amb una pistola per matar Edward. Kim s'interposa per prendre-li l'arma i ho aconsegueix, però Jim continua atacant Edward, tot seguit, Kim agafa un tros de fusta i li dona un cop al cap a Jim. Aquest queda una estona estabornit, però no es rendeix i quan es recupera vol tornar a l'atac, però Edward li clava les tisores a l'estómac i el tira per la finestra.

CONCLUSIONS

En conclusió, a la primera part del treball hem pogut observar que el concepte de mite no té una definició exacte, sinó que depèn de qui l'estudiï. No obstant això, la major part de crítics i especialistes del tema coincideixen que el mite és la narració d'una història sobre l'origen de les coses. També, hem vist que el mite pot ser estudiat per la temàtica per veure com canvia amb el pas del temps, ja que al ser la narració d'una història té un tema i uns motius. El tema i els motius poden funcionar com a connectors intertextuals, elements que es van repetint en altres textos, i aquesta connexió es pot donar entre textos literaris i textos no literaris. A partir d'aquest fet és quan parlem de les invariants d'un text, que són les característiques que es donen en textos diversos d'èpoques diferents. Des de la teoria de la narració, hem analitzat el concepte de trama i hem considerat que la trama i les invariants són el mateix, perquè són els episodis que es repeteixen en altres textos. Aleshores, explicant el mite d'Europa hem pogut extreure set invariants: la divisió de la realitat en dos mons; la Bèstia; la noia bella; l'espant inicial en veure la Bèstia; el rapte o la pèrdua de la vida anterior; el descobriment per part de la noia que la Bèstia és en realitat un monstre i l'enamorament final de la Bella vers la Bèstia.

A la segona part, hem observat que les trames d'amor entre una Bella i una Bèstia es basen en contes que provenen de diferents mites i tradicions i com som occidentals considerem que aquestes trames són reescriptures del mite d'Europa. A l'hora d'analitzar les pel·lícules, hem vist que totes les invariants es donen en el film de *La Bella i la Bèstia* i per tant, és una reescriptura del mite. A *Edward Manstisores* dues de les invariants no tenen lloc, tanmateix, és considerada una reescriptura del mite d'Europa, ja que la base hi és, una Bella que s'enamora d'una Bèstia que només ho aparenta ser. A més, dins del

llargmetratge de Disney hi han cinc invariants que es repeteixen en el film de Tim Burton. Finalment, hem descobert que *La Bella i la Bèstia* i *Edward Manstisores* poden ser vistes com a reescriptures morals del mite, perquè ens ensenyen a respectar el que és diferent.

BIBLIOGRAFIA

- Balló, Jordi i Xavier Pérez, *Jo ja he estat aquí: Ficcions de la repetició* (Barcelona: Editorial Empúries, 2005).
- Balló, Jordi i Xavier Pérez, “L’amor redemptor: La Bella i la Bèstia”, dins *La llavor immortal: Els arguments universals en el cinema* (Barcelona: Editorial Anagrama, 2015), pp. 140-152.
- Bremond, Claude, “Concepto y tema”, dins Beller, Manfred [et al.], *Tematología y comparatismo literario* (Madrid: Arco/Libros, 2003).
- Duch, Lluís, *Mite i cultura* (Barcelona: Publicacions de l’Abadia de Montserrat, 1995).
- Eliade, Mircea, *Aspects du mythe* (París: Gallimard, 1963).
- Frenzel, Elisabeth, “Nuevos métodos en una antigua rama de la investigación: dos décadas de investigación sobre *Stoffe*, motivos y temas”, dins Beller, Manfred [et al.], *Tematología y comparatismo literario* (Madrid: Arco/Libros, 2003).
- García Gual, Carlos, *La mitología: Interpretaciones del pensamiento mítico* (Barcelona: Montesinos, 1989).
- Guillén, Claudio, *Entre lo uno y lo diverso: Introducción a la literatura comparada* (Barcelona: Editorial Crítica, 1985).
- Leprince de Beaumont, Jeanne-Marie, “La Bella i la Bestia”, dins *La Bella y la Bestia y otros cuentos de hadas por Madame Leprince de Beaumont* (Palma de Mallorca: Olañeta, 1986), pp. 15-38.
- Naupert, Cristina, *La tematología comparatista entre teoría i práctica: la novela de adulterio en la segunda mitad del siglo XIX* (Madrid: Arco/Libros, 2001).
- Ovidi, *Metamorfosis* (Barcelona: La Magrana, 2016).
- Pozuelo Yvancos, José M., *Teoría del lenguaje literario* (Madrid: Cátedra, 2009).
- Pulido Tirado, Genara (ed.), *Tematología: Una introducción* (Jaén: Universidad de Jaén, 2006).
- Trocchi, Anna, “Temas y mitos literarios”, dins Gnisi, Armando (ed.), *Introducción a la literatura comparada* (Barcelona: Editorial Crítica, 2002), pp. 129-169.
- Trousson, Raymond, “Los estudios de temas: cuestiones de método”, dins Beller, Manfred [et al.], *Tematología y comparatismo literario* (Madrid: Arco/Libros, 2003).
- Varona, Rosa, *¿Qué animal es Bestia de “La Bella y la Bestia”?* [en línia], http://cribeo.lavanguardia.com/ocio_y_cultura/2399/que-animal-es-bestia-de-la-bella-y-la-bestia [Consulta: 26 d’abril de 2017]

Filmografia*

Burton, Tim i Denise Di Novi (producers) i Burton, Tim (director). (1990). *Edward Manstisores* [cinta cinematogràfica]. Estats Units: Twentieth Century Fox.

Hahn, Don (producer) i Trousdale, Gary i Kirk Wise (directors), (1991). *La Bella i la Bèstia* [cinta cinematogràfica]. Estats Units: Walt Disney Feature Animation.

* Per citar la filmografia m'he basat en el model APA

ANNEX 1

La Bella i la Bèstia

La història comença explicant el malefici que rep el príncep d'un castell. El príncep era un home arrogant i egoista. Una nit de tempesta una velleta li demana aixopluc a canvi d'una rosa, però el príncep la fa fora. La velleta li diu que no s'ha de deixar enganyar per les aparences, tanmateix, el príncep la torna a refusar i llavors, la velleta es transforma en una bonica fada que converteix el príncep en una bèstia i als criats en mobles per la seva incapacitat de compassió i d'amor. L'encanteri només es trencarà si és capaç d'estimar a algú i ser correspost i tot això en un temps de 10 anys, abans que caigui l'últim pètal de la rosa que li volia donar, sinó serà una bèstia per sempre.

Després, ens trobem en un poble on viu una noia nomenada Bella. Els habitants la consideren una noia rara pel fet d'estar sempre llegint i perquè creuen que el seu pare està boig. Un dia el pare de Bella, que és inventor, marxa a una fira, però es perd pel bosc. De sobte, apareix una manada de llops i quan fuig d'ells topa amb el castell de la Bèstia, hi entra i s'asseu a la butaca de la Bèstia per escalfar-se a la xemeneia, però la Bèstia l'inxampa i el fa presoner. Al poble, Bella veu arribar el cavall del seu pare, que havia fugit del bosc durant l'atac dels llops, i fa que la porti fins on és ell. Bella arriba al castell i troba el seu pare, aleshores, apareix la Bèstia i Bella li demana que l'alliberi, la Bèstia es nega i llavors, Bella li diu que es vol canviar per ell i la Bèstia accepta. Un cop lliure, el pare de Bella arriba al poble i demana ajuda per salvar la seva filla, però ningú el creu. Mentrestant, en el castell, el criats li diuen a la Bèstia que es mostri amable amb la noia, ja que pot ser la que trenqui l'encanteri.

A mesura que passa el temps es van enamorant, no obstant això, una nit Bella li demana a la Bèstia que li agradaria tornar a veure el seu pare, llavors, la Bèstia li deixa un mirall màgic que mostra el que la persona vulgui. Bella veu al seu pare tirat al bosc molt malalt i suplica a la Bèstia que la deixi marxar per estar amb ell, petició que la Bèstia accepta, ja que l'estima. Abans que marxi, li regala el mirall perquè així se'n recordi d'ella. Bella torna a casa per cuidar del seu pare, de sobte, tota la gent del poble arriba fins allà amb el director d'un manicomi per emportar-se'l. Bella els ensenya la Bèstia a través del mirall per demostrar que el seu pare no està boig. Gaston, que durant tota la història ha intentat que Bella es convertís en la seva esposa, decideix que s'ha de matar a la Bèstia, perquè pot ser un perill per al poble. Gaston acompanyat dels homes del poble

se'n va al castell, allà Gaston s'enfronta amb la Bèstia. En la seva lluita Gaston aconsegueix ferir a la Bèstia, però cau per un precipici i mor. Bella es llança damunt la Bèstia i confessa que l'estima, llavors, cau l'últim pètal de la rosa, es trenca el malefici i tots tornen a ser com eren abans.

Aquesta pel·lícula està basada en el conte de Madame Leprince de Beaumont que porta el mateix títol, tanmateix, presenta certes diferències que m'agradaria destacar. La primera de totes, és la família de Bella. A la pel·lícula només són Bella i el seu pare i viuen modestament en una caseta, en canvi, en el llibre la família es compon del pare, tres fills i tres filles, sent Bella la més petita. El pare és mercader i no inventor, tenen una gran fortuna, però un dia es queden gairebé sense diners i han d'anar a viure a una casa al camp. Una altra, és l'arribada del pare al castell. Beaumont relata que el pare va al port per vendre unes mercaderies que han arribat per a ell i a veure si pot tornar a fer fortuna, tanmateix, no aconsegueix gaires diners. Llavors, quan torna cap a casa es perd, estava nevant i feia molt de vent, però afortunadament veu un castell i hi entra. En cap moment apareix una manada de llops. El motiu pel qual el pare és condemnat per la Bèstia també és diferent. Al film el pare es fet presoner pel sol fet d'haver entrat al castell i haver-se assegut vora el foc, però al llibre el pare és condemnat a morir per haver arrencat una rosa (Bella li havia demanat que li portés una rosa del seu viatge). El pare li prega a la Bèstia que el perdoni, que la rosa era per una de les seves filles. Aleshores, la Bèstia li comenta que es pot salvar si una de les seves filles decideix morir per ell. El pare torna a casa per acomiadar-se dels fills, però Bella li diu que ella anirà a morir per ell, ja que la culpa ha sigut a causa de la seva petició, per tant, aquest és el fet que la porta al castell i no el d'haver trobat el cavall del seu pare. Al igual que a la pel·lícula Bella es queda al castell a viure amb la Bèstia, aquesta no la mata. Per acabar, la diferència més gran que hi ha entre el film i el llibre és l'existència dels personatges de Gaston i Lefou. Aquests personatges no existeixen en el llibre, tot i que tenen la seva representació com antagonistes en les germanes de Bella, ja que son les causants de què la Bèstia quasi mori. Bella li diu a la Bèstia de passar vuit dies amb el seu pare, ja que està molt trist, però les germanes fan que es quedi més temps i això provoca que la Bèstia gairebé es mori de fam i de pena.

ANNEX 2

Edward Manstisores

La pel·lícula s'inicia amb un relat d'una àvia a la seva neta, com si tot el que vinguéss després fos un conte. La història comença quan Peg, una venedora de maquillatge, entra en una mansió per tal de vendre els seus productes i es troba amb l'Edward, un ésser artificial que té tisores per mans, ja que el seu creador va morir abans d'acabar-lo. Peg al veure'l tan sol decideix portar-lo a casa seva. A casa veu fotos de la filla, Kim, i s'enamora d'ella. El pare i el fill no s'estranyen de veure'l ni se senten incòmodes a diferència de Kim que no el vol a casa. Els veïns estan encantats amb ell, excepte una veïna molt religiosa que diu que ve dels inferns. Al poc d'arribar, Edward mostra la seva habilitat amb les tisores podant els arbustos fent figures i omple el barri d'escultures. Un dia, també talla el pèl a la gossa d'una veïna i les altres li porten els seus respectius gossos, i a partir d'això, les veïnes li demanen que els talli els cabells, cosa que provoca que Edward intenti obrir el seu propi centre de bellesa.

Tot es capgira quan Jim, la parella de Kim, vol robar alguna cosa als seus pares i fa que Edward obri les portes amb les seves tisores, però sona l'alarma antirobatori i l'abandonen allà tot i la negativa de Kim de fer-ho. Llavors, Edward passa la nit a la presó i els veïns ja no el veuen de la mateixa manera, pensen que és dolent. Una nit, Edward està tallant una figura de gel i Kim balla sota la pluja de gel, Jim arriba i en veure el que passa fa un crit que desconcentra a Edward i sense voler li causa un tall a Kim a la mà. Jim fa creure a Edward i a Kim que ha sigut a propòsit, l'amenaça i el fa fora dient-li que és un monstre. Edward se'n va destrossant-ho tot al seu pas, al cap d'una estona torna a casa on es troba amb Kim i ella li demana que l'abraci, Edward li diu que no pot a causa de les tisores i s'allunya, però Kim va cap a ell i l'abraça. Mentrestant, Jim i un amic seu s'emborratxen, després fa que el seu amic condueixi a casa de Kim. Quan estan a punt d'arribar quasi atropellen el germà de Kim, però Edward el salva a l'últim moment. No obstant això, tothom es pensa que l'ha volgut matar, Jim l'ataca i Edward per defensar-se li fa un tall al braç. Kim li diu que se'n vaig per tal que la policia no l'agafi, llavors, Edward se'n torna a la mansió. Els veïns enfurits es dirigeixen cap allà, però Kim els avança. Jim també arriba abans que els veïns a la mansió amb el propòsit de matar a Edward. Kim s'interposa per treure-li l'arma i ho aconsegueix, aleshores, Jim comença a pegar a Edward i Kim agafa un tros de fusta i li dona un cop fort al cap a Jim. Quan Jim volt tornar a atacar a Edward, aquest li clava les tisores a l'estómac i el tira per la finestra.

Llavors, Kim li confessa que l'estima, li dona un petó als llavis i se'n va. Un cop surt per la porta fa creure als veïns que ha mort, Jim i ell s'han matat mútuament. Després, tornem a l'habitació on estan l'àvia i la neta i se'ns revela que l'àvia no és una altra persona que Kim.